

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ

Ἡ πρώτη Μαΐου ἑορτάζεται ἐν Κερκύρα κατὰ τρόπον, ὅσον μοι γνωστὸν, διαφέροντα ἀπὸ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἡμέρας ταύτης ἐν ταῖς λοιπαῖς ἑλληνικαῖς χώραις. Οἱ ἀγρόται φέρουσιν τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τὴν πόλιν κορμὸν κυπαρίσσου, οὗ τὸ φύλλωμα ἔχουσιν ἐστολισμένον διὰ ξυλίνων στεφανῶν, ἃς ἐπικοσμοῦσι διὰ ταινιῶν πολυχρῶμων, ὧν τοῦ Πάσχα κοκκίνων, κώνων πίτους καὶ κινάρας καὶ ἄλλων ὀπωρῶν κεχρυσωμένων, περιγεργῶν καὶ τῶν τοιούτων. Τὸ δένδρον τοῦτο τοῦ Μαΐου ἐνθυμίζει πως τὸ παρὰ τοῖς φράγκοις δένδρον τῶν Χριστουγέννων. Ἄδουσι δὲ οἱ χωρικοί, οἱ τὴν κυπαρίσσον κρατοῦντες πρὸ τῶν οἰκιῶν ἐκάστων τὸ ἑξῆς ἄσμα:

Καὶ ἂν εἶνε μὲ τὸν ὄρισμό, νὰ ποῦμε καὶ τὸ Μάϊ
Μπρὲ 'μπῆκ' ὁ Μάϊς, μπρὲ 'μπῆκ' ὁ Μάϊς, μπρὲ 'μπῆκ'

[Ὁ Μάϊς ὁ μῆνας,

ὁ Μάϊς μὲ τὰ τριαντάφυλλα καὶ ὁ Ἀπρίλις μὲ τὰ ρόδα.
Ἀπρίλι, Ἀπρίλι ἀφόρετα. Μάϊ μου κανακάρι,
π' ὄλο τὸν κόσμον γιόμισες ἀπ' ἄνθη καὶ λουλούδια.
Λουλούδις, λουλούδις, λουλούδις μου κόρη
νὰ 'πάη νὰ δώση τὸ φιλί πρὶν θρέξη, πρὶν χιονίσση,
πρὶν καταβάση ὁ ποταμὸς καὶ σόρον τὰ ποτάμια.
Καὶ 'δῶ 'πού τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ βρέξη.
Καὶ ἀφέντη κύρ . . . χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσης
νὰ ζήσης χρόνους ἑκατὸ καὶ νὰ τοὺς ἀπεράσης!.
Πολλὰ εἴπαμε τάφέντη μας, νὰ ποῦμε τῆς κυρᾶς μας.
Κυρὰ χρυσή, κυρ' ἀργυρῆ, κυρὰ μαλαματένια,
'πού σέ γτενίζει ὁ Ἐρωτας μὲ τὰ χρυσὰ του κτένια,
μὲ τὰ χρυσὰ, μὲ τὰργυρὰ, μὲ τὰ μαλαματένια.
Καὶ ἄνοιξε τάξιόν σου πογγί τὸ μαργαριταρένιο
καὶ βελε τὸ χερσάκι σου τὸ καλομαθημένο,
καὶ ἂν ἔχης γρόσια φέρε τα καὶ ἂν ἔχης καὶ παραδες
καὶ ἂν ἔχης καὶ γλυκὸ κρασί, φέρε νὰ μᾶς κεράσης.
Καὶ ἴστων παιδιῶν σου ταῖς χαρὰς κουφέτα νὰ μοιράσης
ὄχι κουφέτα μοναχὰ, μόν' καὶ πολλὰ καρύδια
καὶ πληθεῖο τὸ γλυκὸ κρασί νὰ πιούη τὰ παλληκάρια.
Καὶ 'δῶ 'πού τραγουδήσαμε νὰ λθοῦμε καὶ τοῦ χρόνου
καὶ τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη (δὶς).

Καὶ τὸ μὲν ἄσμα ἄδεται καὶ ἀλλαχού τῆς Ἑλλάδος, ὡς φαίνεται· ἡ δὲ περιφορὰ τῆς κυπαρίσσου καὶ τὰ ἰδιαίτερα ἔθιμα τὰ συνοδεύοντα τὸν ἑορτασμὸν τῆς πρωτομαγιάς ἀνήκουσιν, ὅσον τοῦλάχιστον ἐμοὶ γνωστὸν, εἰς μόνην τὴν Κέρκυραν².

*
*

Ἐν Κύνθῳ κατὰ τὴν πρωτομαγιάν ἄδεται ὑπὸ τῶν κατοίκων δι' ἧχου ὄλωσ ἐπιχωριάζοντος τὸ ἑξῆς δημῶδες ἄσματιον:

Ἦρχεν ὁ Μάϊς κειπέ μου
νὰ πά' νὰ τοῦ θερίσω.
Μὰ γὼ γιὰ τὸ χατηρί του
δὲν πάω νὰ μαυρίσω.
'Ἐχου, Μάϊ παινεμένε
καὶ 'ς τὸν κόσμον ἔακουσμένε.

1. Ἡ ἄλλως:

Καὶ ἀφέντη κύρ. . . 'ψηλό μου κυπαρίσι
'πού τῶνομά σου ἀκούεται Ἀνατολή καὶ Δύσι.

2. Ἀπεσπάσθη ἐκ τῶν ἑορταστικῶν ἀνεκδότων τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου.

Τὸ Μάϊ ἐγεννήθηκα
καὶ μάγια δὲν φοβοῦμαι,
'ἔχως καὶ μοῦ τὰ κίμουνα
'ς τὴν κλίνη ποῦ κοιμοῦμαι.
Μάϊ μου, μὲ τὰ 'ρείσια
Καὶ μὲ τὰμορφα κορίτσια.

Τὸ Μάϊ καὶ τὸ Θεριστὴ
ποτὲ δεντρὶ δὲν πιάνει
μόν' τῆς ἀγάπης τὸ δεντρὶ
καρπὸς καὶ φύλλα κάνει.
Μάϊ μου, μὲ τὰ κεράσια
καὶ μὲ τὰμορφα κορίτσια.

Ἦρχεν ὁ Μάϊς, ἤρχενε
ἤρχεν τὸ καλοκαίρι
ἤρχαν τὰ σαρτολούλουδα
πού θὰ γενοῦμε ταῖρι.
Μάϊ μου, μὲ τὰ λουλούδια
καὶ μὲ τὰμορφα τραγοῦδι.

ΠΕΡΙ ΛΥΚΟΠΑΙΔΩΝ

Περὶ παιδιῶν ἀρπαχθέντων ὑπὸ λύκων καὶ μετ' αὐτῶν διαιτωμένων ἐν σπηλαίοις, ἐρανεζόμεθα τὰ ἐπόμενα: Ὁ ἐν Σακουύδρα ἱερεὺς Ἐρχαρό ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς ἐν Βεγγάλῃ Ἀπιατικῆς Ἐταιρείας» τὴν ἐπομένην περιεργὸν ἐπιστολήν. «Δύο τοιαῦτα παιδιά ἔχομεν ἐν τῷ ὄρωστροφείῳ. Τὸ ἐν ἀνευρέθη ὑπὸ Ἰνδῶν, οἵτινες ἐξῆλθον πρὸς θήραν λύκων· ἐξεδιώχθη δὲ τοῦ σπηλαίου διὰ φλογῶν, καὶ ἐκοιμήθη ἐνταῦθα φέρον ἐπὶ τοῦ σώματος τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐγκαύματα. Ἐν τῇ διαίτῃ αὐτοῦ ἦν ὄλωσ ἄγριον ζῶον, πίνον ὡς κύων, καὶ μετ' ἠδονῆς τρώγον ὅσα καὶ ὠμά κρέατα πρὸ πάτης ἄλλης τροφῆς. Οὐδέποτε παρέμενε μετ' ἄλλων παιδιῶν, ἀλλ' ἀπεκρύπτετο ἐν τινι σκοτεινῇ γωνίᾳ· οὐδέποτε δὲ ἠβέλησε νὰ ἐνδυσθῆ, ἀλλὰ κατεζέγγυχε τὰ φορέματά του. Ὀλίγους μῆνας διέειπε παρ' ἡμῖν, διότι ἀσθενῆσαν ἐκ πυρὸς ἀπέστεχε πάσης τροφῆς· καὶ τοι δὲ ἐπί τινα χρόνον διετηρήσαμεν αὐτὸ διὰ παντοίων τεχνητῶν τροφῶν, ἀπέθανεν ἐπὶ τέλους. Τὸ ἕτερον παιδίον, ὅπερ ὁμοίως ἀνευρέθη μετὰ λύκων ὡς λύκος συνδιαιτώμενον, ἔχει ἡλικίαν δεκατριῶν περὶπου ἢ δεκατεσσάρων ἐτῶν, καὶ διακείμεν ἐνταῦθα ἐξ σχεδὸν ἑτη. Ἐδιδάχθη μὲν τὰ ἐκπέμπη φωνὰς, ἀ.λ.λ' οὐδέποτε ἠδυνήθη τὰ λαλήσῃ· μόνον δὲ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐκφράζει ἐλευθέρως. Ἐνίοτε ἐπιλαμβάνεται ὀλίγον τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ μάλλον προτιμᾷ τὰ τρώγῃ ἢ δὲ ἡμέρωσις αὐτοῦ προήχθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὀλιγώτερον ἤδη ἀρέσκειται εἰς τὴν ὠμοφαγίαν, ἂν καὶ ἀκόμη περισυνάγῃ ὅσα, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀκονᾷ τοὺς ὀδόντας. Ἀλλ' οὐδέτερά τῶν δύο τούτων ἀνακαλύψων εἶνε πρωτοφανές. Ἐν τῷ φρενοκομείῳ τῆς Λουκνόβης ὑπῆρχε ὁμοίον τι παιδίον ἐξῆχθὲν ὑπὸ Εὐρωπαϊοῦ τινὸς ἱατροῦ ἀπὸ σπηλαίου λύκων. Θαυμαστὴ εἶνε ἡ εὐκολία, μετ' ἧς τὰ παιδιά ταῦτα βαδίζουσι τετραποδιστί· πρὶν δὲ φάγωσιν ἢ φέρωσιν εἰς τὸ σῶμα τὴν τροφήν, ὀσφραίνονται αὐτῆς καὶ ἂν δὲν ἔχει εὐάρεστον ὄσμην, ἀπορρίπτουσιν αὐτήν».

Ὁ συνταγματάρχης Sleeman, οὗ τινος αἱ «Περιηγήσεις» μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Γρότε ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὡς μαρτύρια περὶ ὑπάρξεως λυκοπαίδων, γράφει ἐν τινι περιηγήσει του : Ἴππεύς τις ἀποσταλεῖς παρὰ τοῦ ἰθαγενοῦς διοικητοῦ τῆς Χανδούρας ὅπως ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν προσόδου τινὸς καὶ διατρέχων περὶ μεσημβρίαν τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, εἶδε μεγάλην λύκαιναν ἐξερχομένην τοῦ σπηλαίου αὐτῆς παρακολουθουμένην ὑπὸ τριῶν λυκιδέων καὶ ἐνὸς μικροῦ παιδίου, τετραποδιστὶ βαδίζοντος· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἵππεύς προσεπάθησε νὰ συλλάβῃ αὐτὸ, ἔδραμε φεύγον τάχις αὖσον καὶ οἱ λυκιδεῖς, καὶ ἐκρόβη μετὰ τῆς λυκαίνης ἐν τῷ σπηλαίῳ· ἀλλ' ἀνασκαφέντος τοῦ σπηλαίου ὑπὸ ἐργατῶν τινων, τὸ παιδίον συνελήφθη ζῶν. Σφοδρῶς ἠγωνίζετο προσπαθοῦν νὰ διαφύγῃ καὶ κρυφθῆ εἰς ὄπην ἢ σπήλαιον παρὰ κείμενον· καὶ ἐφοβέτο μὲν ὅσακις ἔβλεπεν ἄνδρα τινά, ἀπεπειράτο δὲ νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ παιδίων καὶ δῆξῃ αὐτά. Μετ' ἀποστροφῆς ἀπέβριπτε τὸ ἐψημένον κρέας, καὶ ἐτέρπετο τρώγων ὠμὰ κρέατα καὶ ὄσᾶ, ἅτινα δίκην κυνὸς περιέσφιγγεν ὑπὸ τοῦς πόδας αὐτοῦ. Ἐπεμελήθησαν μὲν ὅπως διδάξωσιν αὐτὸ νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' οὐδέποτε ἤκουσαν παρ' αὐτοῦ ἄλλο τι ἢ μυκηθμοὺς καὶ ὑλακὰς. Τὸ παιδίον τοῦτο ἀπεσάλη ἀργότερον εἰς Σουλταμπούραν πρὸς τὸν λοχαγὸν Νικολέτσον, Εὐρωπαῖον ἀξιωματικὸν, διοικοῦντα τὸ πρῶτον τάγμα τῶν ἐν Οὐῆν ἰθαγενῶν πεζῶν· ὁ λοχαγὸς Νικολέτσος παρέδωκε τὸ παιδίον εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὑπηρετῶν. Ὁ λυκόπαις ἔτρωγεν ὅ,τι δῆποτε, ἀλλὰ πάντοτε προσέτιμα τὸ ὠμὸν κρέας, καὶ ποτε κατέφαγε τὸ ἥμισυ ἄνου ἄνευ δυσκολίας τινός. Οὐδέποτε οὐδὲ ἠθέλησε νὰ δεχθῆ ἔνδυμα, καὶ ποτε ἐν ὥρᾳ χειμῶνος δοθέντος αὐτῷ ἐπικαλύμματος, ὅπερ ἦν διὰ βάρυβακος πεπληρωμένον, ἐξέσχισεν αὐτὸ καὶ μέρος αὐτοῦ κατέφαγεν. Οὐδέποτε ἐφάνη γελῶν ἢ μειδιῶν· οὐδεμίαν πρὸς οὐδένα ἠθέλησε νὰ λάβῃ σχέσιν ἀγάπης καὶ ἐφαίνετο ὅτι ὀλίγον κατενοεῖ τὰ πρὸς αὐτὸ λεγόμενα. Ὅτε συνελήφθη, εἶχεν ἡλικίαν ἐννέα ἐπίπου ἐτῶν, ἐπέζησε δ' ἕκτοτε τρία ἐπίπου ἔτη· ἔτρεχε πάντοτε τετραποδιστὶ, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ὀρθοστάδην.»

Ὅπως περίεργον ὄψιν παρέχει ἐν Ἀμερικῇ ἢ πόλις τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ἥτις ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε ἡ μᾶλλον κοσμοπολίτις ἐξ ὅλων τῶν πόλεων· καθέσον ἐπὶ 234,000 κατοίκων, περιέχει 40,000 Γερμανοὺς, 17,500 Αὐστριακοὺς καὶ Οὐγγυροὺς, 10,000 Ἴταλοὺς, 3,500 Γάλλους, 3,000 Ῥώσους, 2,000 Ἰσπανοὺς, Ἑλβετοὺς καὶ Πορτογάλλους, 500 Σουηδοὺς καὶ Νορβηγοὺς καὶ ἐπὶ πλέον 21,000 Κινέζους, 2,000 Μαύρους, 500 Ἰάπωνας Ἰνδοὺς κτλ.

Η ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ

Διαβαίνει, μὲ θωρεῖ, καὶ πᾶ
καὶ δὲν καλησπερίζει !
Μίαν ἄλλη, μ'εἶπαν, ἀγαπᾶ,
κ' ἐμὲ—δὲν μὲ γνωρίζει !

Χαρά 'εἶτην, ποῦ τὸν καρτερᾶ!
κὶ ὅποια τὸν καμαρῶση
νὰ μὴν τὸ κλάψῃ μὴ φορά,
νὰ μὴν τὸ μετανοιώσῃ!

"Ἄλλοτε χάρηκα κ' ἐγὼ...
Καλά! Δὲν ταῖς ζηλεύω! .
Τώρα τὸν νοῦ μου κυνηγῶ,
καὶ δὲν τὸν πρεμαζεύω!

Κὶ ἂν 'πῆγε 'κείνος 'στὸ καλὸ,
κὶ ἂν μ' ἔχει λησμονήσει,
τὸν Πλάστη γὼ παρακαλῶ
νὰ τοῦ τὸ συγχωρήσῃ·

"Ἄμοιρη κόρη καὶ φτωχῇ,
πῶς νὰ τοῦ γείνω ταῖρι;
Μιᾶλλη τὸν ἔκαμ' εὐτυχῇ
μ' ἓνα γεμάτο χέρι.

'Γὼ μόνο μὴ καρδιᾷ πιστῇ
εἶχα νὰ τὸν χαρίσω.
Τώρα βαγίσθηκε κὶ αὐτῇ—
Πάρ' μου την, Πλάση, πίσω!

Γ. Μ. ΒΙΖΗΝΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Χωρικός ὁδηγὸν κάρρον πληρὸς χόρτου εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ τοῦ ἀνατραπῆ τὸ κάρρον ἐν μέσῃ ὁδῷ τῆς πόλεως. Βλέπων συναθροισμένους εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀτυχήματος πλῆθος ἀργῶν, οἱ ὅποιοι τὸν ἐθεώρουν ἀδιάφοροι καὶ ἐπικειμένην κατὰ τῆς κεφαλῆς του τὴν ἀστυνομικὴν ὀργάνην, ἄλλο δὲν συλλογίζεται παρὰ τὸ παιδί του· καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ:—Τὸ παιδί μου! ἄχ! τὸ καυμένο τὸ παιδί μου! » Ἐν τῷ ἅμα οἱ περὶ αὐτὸν ἕως τότε ἀδιάφοροι σπεύδουσι μετὰ φιλανθρώπου ζήλου νὰ ἀνεγείρωσι κάρρον καὶ φόρτωμα, ἵνα ἀπαλλάξωσι τὸ παιδί του· ὅταν ἡ ἐργασία ἐτελειώσεν, εἰς ἐκ τῶν φιλανθρώπων ἐρωτᾷ τὸν χωρικόν.—«Μὰ ποῦ λοιπὸν εἶνε τὸ παιδί σου, ποῦ ἔκλαιες;—'Σ τὸ σπῆτι, ἀπαντᾷ ὁ πονηρὸς χωρικός, μαστίζων περιχαρῆς τοὺς ἵππους του.

Δύο φίλοι συνδιαλέγονται.

—Μὰ δὲ μοῦ λές, Σοφία, δὲν θ' ἀποφασίσῃς καὶ σὺ νὰ 'πανδρευθῆς;

—Καὶ δὲν βλέπεις, καυμένη, τί ἀηδία ποῦ κατήντησαν οἱ ἄνδρες; σήμερα δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν γυναῖκα παρὰ χρήματα.

—Τὸ κακὸ εἶνε 'ποῦ ὅσο περισσότερο ἀφίνομε νὰ περᾶ ὁ καιρὸς τόσο καὶ περισσότερα ζητοῦν.

Ἡ κυρία Μ* ἐξέφραζεν ἐνώπιον ἀσχημοτάτης φίλης της τὸν πόνον της ὅτι ἡ μικρὰ της κόρη δὲν ἦτο καθόλου εὐμορρη.